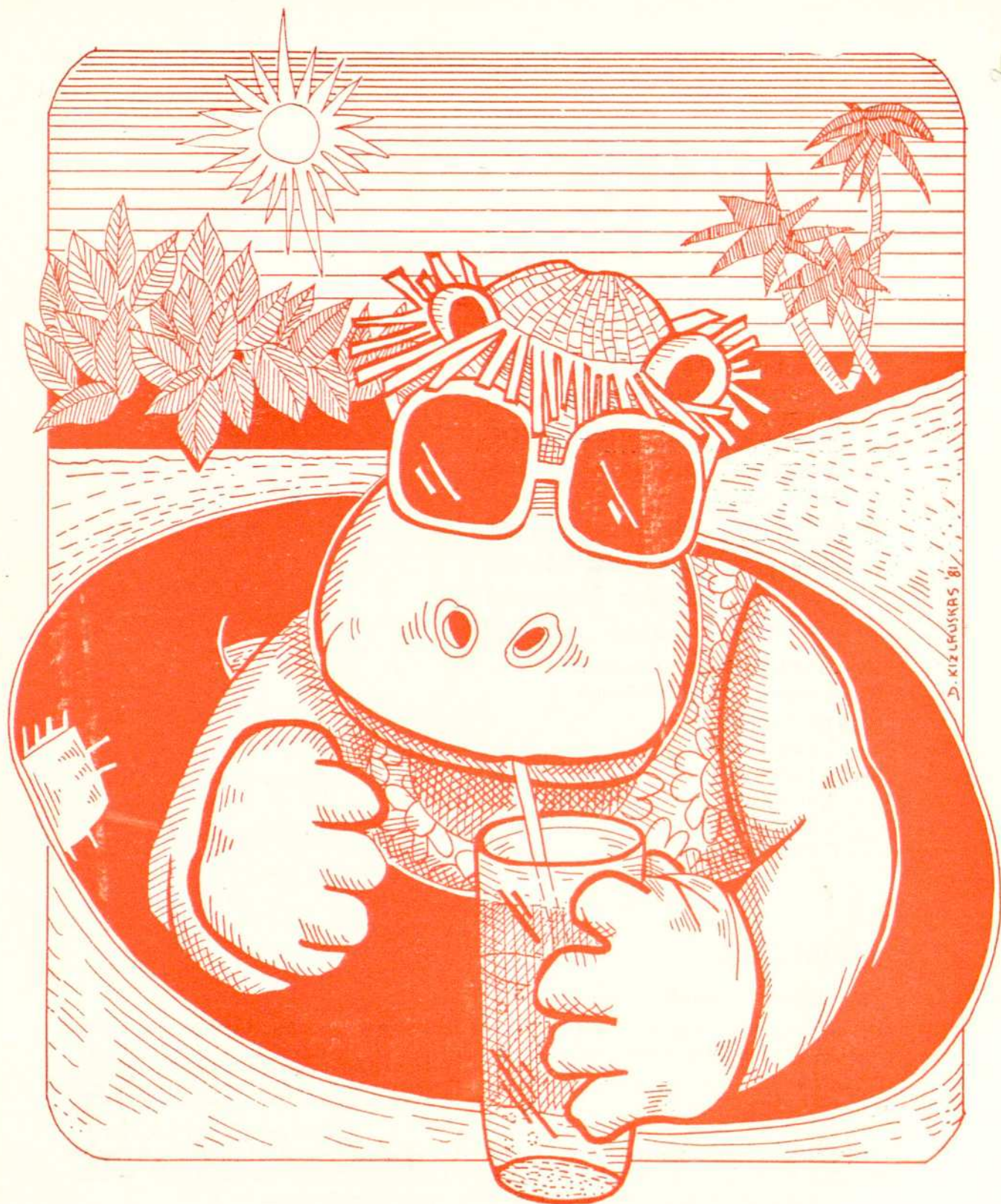

eglutė 1982
BIRŽELIS

TURINYS

- 3 SPINDULĖLIAI, P. Imsrys
- 4 KROKODILŲ SKAIČIAVIMAS, H.C..
- 9 JŪREIVIS, M. Simko
- 14 CEPELINAS STOVYKLOJE, Teta Audronė
- 21 LINKSMIAU
- 22 GALVOSŪKIAI
- 26 KAS?, E.J.
- 27 KEISTA TIKROVĖ, O.M.
- 29 VAIKŲ KŪRYBA

PIEŠINIAI

1982 m. viršeliai Dianos Kizlauskienės
Skyrių vinjetės — Zitės Sodeikienės

Kitos iliustracijos:

- Z. Sodeikienė — 3
- R. Karosaitė — 4, 5, 6, 7, 8
- A. Sruoginienė — 9, 10, 11, 12, 13, 26
- A. Skrupskelienė — 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20
- P. Osmolskis — 21, 24, 32

REDAKCIJA

Vyr. redaktorė — ses. O. Mikailaitė

Gautąją medžiagą „Eglutės“ redakciją taiso ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo „Eglutėje“ spausdintų rašinių bei piešinių kitur prašome nespausdinti.

EGLUTĖ — vienintelis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Leidžia ir spausdina Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, Connecticut 06260. Administratorė — Danuolė Sadūnaitė. Prenumerata metams — \$7.00, vieno numerio kaina — \$0.75.

THE LITTLE FIR is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Yearly subscription—\$7.00; single copy—\$0.75. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

EGLUTĖ (THE LITTLE FIR) — (USPS 169-200)

SPINDULĖLIAI

Pranas Imšrys

Keliasi šviesi saulutė
Iš lovelės: "Labaryt!"
Spindulėlių milijonai
Šokinėja strykt pastrykt.

Strykt pastrykt pro debesėlių,
Strykt pastrykt žalia giria.
Maudosi mažam upely,
Kūdroj, baloj, ežere...

Strykt pastrykt šakelėm medžių,
Po kiemelį takeliu
Šokinėja, bėginėja
Net mažiausiu žiedeliu.

Strykt pastrykt per visą dieną —
Vikrūs, nė nesumatyt.
Vakare vėl už kalnelio
Į lovelę strykt pastrykt.

KROKODILŲ SKAIČIAVIMAS

*H.C. užrašytą legendą
sulietuvino Danguolė Sadūnaitė*

Kartą, vienoje saloje vardu Oki, gyveno kiškaitė. Ta kiškaitė turėjo vieną didelę svajonę. Ji labai norėjo persikelti į žemyną. Oki sala maža, ir gyvenimas joje nuobodus.

Kiškaitė labai mėgdavo nueiti prie jūros kranto, atsiūpti smėlyje ir žiūrėti į tolį. Tolumoje buvo matyti žemynas. Ten kiškaitė svajojo kada nors gyventi.

— Jei tik galėčiau kaip nors į žemyną... Tai būtų rojus, — kasdien galvodavo kiškaitė, sėdėdama šiltame smėlyje.

Vieną dieną, kiškaitei taip besėdint ir begalvojant, žalias krokodilas iškišo galvą iš vandens. Jis ilgai žiūrėjo į kiškaitę.

— Kaip tu, krokodilai, drįsti taip žiūrėti į kiškaičių valdovę! — supyko kiškaitė.

— Ką? Kiškaičių valdovę? — suprunkštė krokodilas.

— Niekus kalbi, mano miela, — tarė žalias krokodilas ir sučepsėjo plačiomis lūpomis.

— Matau, kad tu nieko neišmanai, — išdidžiai pasakė kiškaitė. — Esi bemokslis ir beraštis. Todėl ir nežinai, kad esu kiškaičių valdovė. Ir dar pasakysiu tau, žalias krokodilai, kad man tarnauja daugiau pavaldinių, negu yra krokodilų nuo čia iki žemyno.

— Tu, kiškaite, esi neišmintinga, — išsišiepė krokodilas visais savo dantimis. — Tu nė nežinai, kiek yra krokodilų nuo čia iki žemyno! Niekus plepi ir tiek. Krokodilai po vandeniu gyvena. Tu jų visų nė matyti nematei.

— Nedidelis jūsų skaičius! — atkirto kiškaitė. Ir dar tie patys seni ir susiraukšlėję. Nė palyginti negali su didele ir garbinga kiškaičių gimine.

Dabar krokodilas visai prarado kantrybę. Jis pradėjo jaudintis. O kai krokodilas jaudinasi, yra į ką pasižiūrėti!

— Tu, kiškaite, nežinai, ką kalbi! — pro geltonus dantis iškošė krokodilas. — Tu, jei pamatytum visus čia gyvenančius krokodilus, iš baimės numirtum.

— Gera, sutiko kiškaitė. — Parodyk juos man. Aš noriu juos visus pamatyti! Įrodysiu tau, kad tavo giminės manęs nė kiek nebaugina.

Krokodilas tuoj pat pasinėrė po vandeniu. Vos keletai minučių praėjus, daug, daug krokodilų iškilo į paviršių. Jų buvo tiek daug, jog vandens beveik nebuvo matyti.

— Na, ar matei kada savo gyvenime tiek daug krokodilų? — prašneko žaliasis krokodilas kiškaitei, iškilmingai rodydamas juos visus.

— Taip, — tarė kiškaitė, — krokodilų daug. Bet mano karalijoje kiškaičių yra daugiau!

— Meluoji! — piktai sušuko krokodilas.

— Nemeluoju, — atkirto kiškaitė. — Jei nori, suskaičiuokim. Nusiramink ir nešūkauk. Va, liepk visiems krokodilams priplaukti arčiau vienas kito. Tada aš juos suskaičiuosiu, ir žinosim tikrai, — ramiu balsu pasakė kiškaitė.

Kai krokodilai susistūmė į krūvą, kiškaitė užsoko ant pirmojo nugaros ir sušuko:

— Vienas!

Tada kiškaitė užsoko ant antrojo nugaros ir sušuko:

— Du!

Ir taip ji šokinėjo nuo vieno krokodilo ant kito. Ji vis skaičiavo krokodilus ir vis artėjo prie žemyno. Galų gale, už pusės valandos kiškaitė sušuko:

— Šimtas dvidešimt!

— Šimtas dvidešimt, — pakartojo visi krokodilai. Jų balso aidas sudrebino visas palmes Oki saloje ir visas palmes žemyno pakrantėje.

Kai kiškaitė buvo visai arti kranto, ji linksmi nusi-
juokė:

— Ar nesakiau, kad krokodilai bemoksliai ir beraš-
čiai? Ar nesakiau, kad krokodilai nieko neišmano? Va,
jūs krokodilai neišmanėliai, man nutiesėt tiltą iki pat žė-
myno!

Bet kiškaitė per greitai apsidžiaugė. Per greitai pasi-
gyrė. Liko dar vienas krokodilas iki žemyno. Jis gulėjo
nejudėdamas, kol kiškaitė užsoko jam ant nugaros. Ta-
da jis kapt ir nukando kiškaitei uodegą.

— Vai! — sušuko kiškaitė. Mat, ji turėjo labai ilgą,
gražią ir puošnią uodegą. O dabar — liko tik mažas plau-
kų kuokštelis.

Ir taip kiškaitė pradėjo savo gyvenimą žemyne su
trumpa uodegaite. Jai gerai sekėsi, ir laikui bėgant kiš-
kaičių priaugo labai daug. Tikriausiai daugiau, negu kro-
kodilų nuo Oki salos iki žemyno. Bet — visos kiškaitės
dabar turi trumpos uodegas. Gal todėl jos mažai kalba
ir greitai bėga...

JŪREIVIS

*paruošė Michael Simko
sulietuvino O. Mikailaitė*

Paprastai Petriukas niekad nedirsdavo plaukti vienas. Plaukdavo abu su broliu Miku. Bet šiandien Miko nebuvo. Mama užimta virtuvėje. O tokia graži diena! Tokia nepaprastai graži diena! Saulė — mirkt, mirkt, — sako “ateik”. Ji šiandien labai šilta.

— Ei, eei, eei! — kažkas sušuko virš Petriuko galvos. Aukštai, aukštai mėlynam danguje švystelėjo balti sparnai.

— Žuvėdra! — atpažino berniukas. Ji nuskrido virš žibančių bangų, rodydama Petriukui, kaip ten smagu.

Atsargiai, nedrąsiai Petriukas įlipo į laivelį. Balta burė buvo nuleista. Laivelis linksmai suposi jūroje. Mažos bangelės kuteno laivelio šonus ir juokino Petriuką. Kaip puiku!

Petriukas pakėlė akis.

— Tai ta ilga virvė, kurią Mikas vis patraukdavo . . .
— galvojo jis, užvertęs galvą.

Virvę patraukė ir Petriukas, truk-truk. Išsipūtė balta laivelio burė. Kaip baltas debesėlis ji siūbavo virš berniuko galvos.

— Ei, eei, eei! — Vėl praskrido žuvėdra.

— Atplaukiu ir aš! — suriko Petriukas, nes laivelis ėmė judėti.

Bangos savo slidžiais pirštais stūmė laivelį pirmyn. Šust! Atbėgo ir vėjas. Ir plaukia sau Petriukas jūroje. Ar jis ne jūreivis? Tai Mikas apsidžiaugs, kad jis pats išmoko laivelį valdyti.

Krantas jau toli. Nematyti nė mamos pro virtuvės langą. Ir namelis toks mažas, mažas. Bet jūra didelė, plati. Kviečia plaukti vis tolyn, tolyn.

— Ei! Eei! EEI! — suriko žuvėdra, šį sykį jau nelinksma.

Petriukas nusijuokė. Užtat jūreiviams niekad nenuobodu. Čia pat draugai. Taip gera plaukti ir vis žiūrėti į tolį.

Šlast! Atsimušė didelė banga į laivelio šoną. Ū-ū-ū! — užkaukė vėjas. Petriukas apsidairė. Jūra jau nebe mėlyna — ji pilka. Ir saulės nematyt. Šalta. Šlast! Sūraus vandens čiurkšlė pataikė Petriukui tiesiai į veidą. Jis jau nesišypsojo.

— Kas dabar daryti? — susirūpino Petriukas.

— Ei, eiii! — rėkė žuvėdra.

— Gal ji nori man ką pasakyt?... — mąstė berniukas, žiūrėdamas į didelį paukštį.

Žuvėdra nusileido visai arti laivelio. Ji suko ir suko aplink. Staiga Petriukas pastebėjo antrą virvę aukštai pritaisyta.

— Tikriausiai reikia patempt! Man rodos, kad Mikas tikrai ją patempdavo.

Petriukas tempė ir tempė. Jo plaukai sušlapo nuo prakaito. Buvo labai sunku. Burė pasipūtus, nenori leistis. Vėjas toks smarkus. Bet Petriukas vis tempė.

— Ei, eei, eei! — ragino žuvėdra.

Burė leidosi žemyn. Laivelis artėjo prie kranto. Petriuko širdis smarkiai mušė, bet jis buvo linksmas.

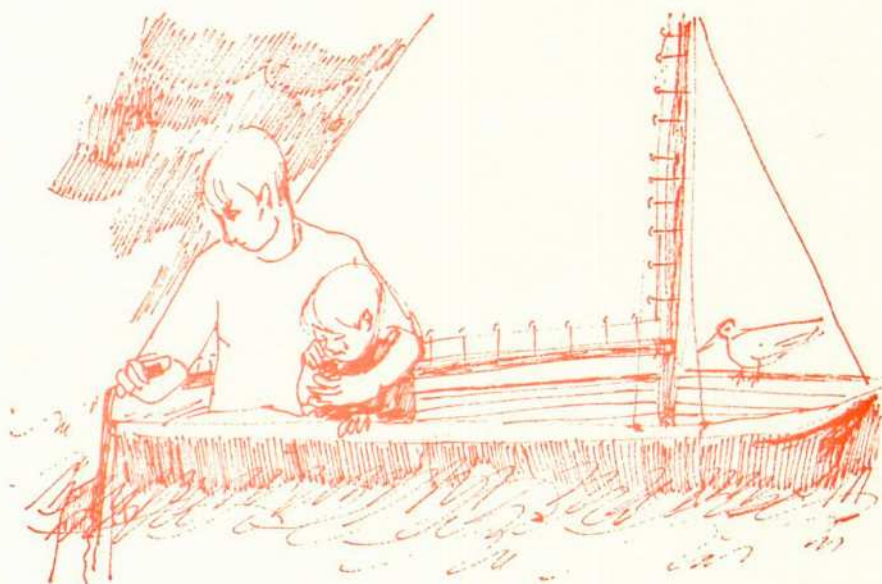
Ant kranto stovėjo jo mama. Jos plaukai buvo išsibraikę vėjuje. Ji kažką šaukė, bet Petriukas negirdėjo.

— Laikykis! Petriuk, laikykis! — šaukė mama.

— Kykis! Kykis! — rėkė Petriukui žuvėdra.

Staiga Petriukas pajuto, kaip stiprios rankos jį apkabino.

— Mikas!

Mikas pasuko laivelį į krantą. Abu saugiai nuplaukė prie pat mamos.

— Kaip tu žinėjai, ką daryt? — paklausė Mikas.

— Žuvėdra man pasakė. Matai — va, ta, — parodė Petriukas.

— Eii, eiii! — atsisveikino žuvėdra.

Mama nieko nesakė. Ji tik apkabino Petriuką ir nušluostė jo šlapią veidą.

CEPELINAS STOVYKLOJE

Teta Audronė

Artėjo žiemos atostogos. Visi Ledynų miesto gyventojai jų laukė, kaip čia Amerikoje ir Kanadoje žmonės laukia vasaros atostogų. Mat, pietų ašigalyje viskas yra atvirkščiai!

Cepelino mama nutarė Cepeliną leisti į Pingvinų žiemos stovyklą.

— Cepelinai, šiais metais galėsi važiuoti į stovyklą. Bus pirmas sykis, bet aš manau, kad patiks. Paskambinsiu Tetai Šaltienei. Gal leis ir tavo pusbrolių su pussesere.

— Mama, — atsakė Cepelinas, — aš nežinau, ar noriu važiuoti. Gal aš pasiilgsiu namų. . . Gal pasiilgsiu tavęs, mamyte. . . Gal man ten bus liūdna.

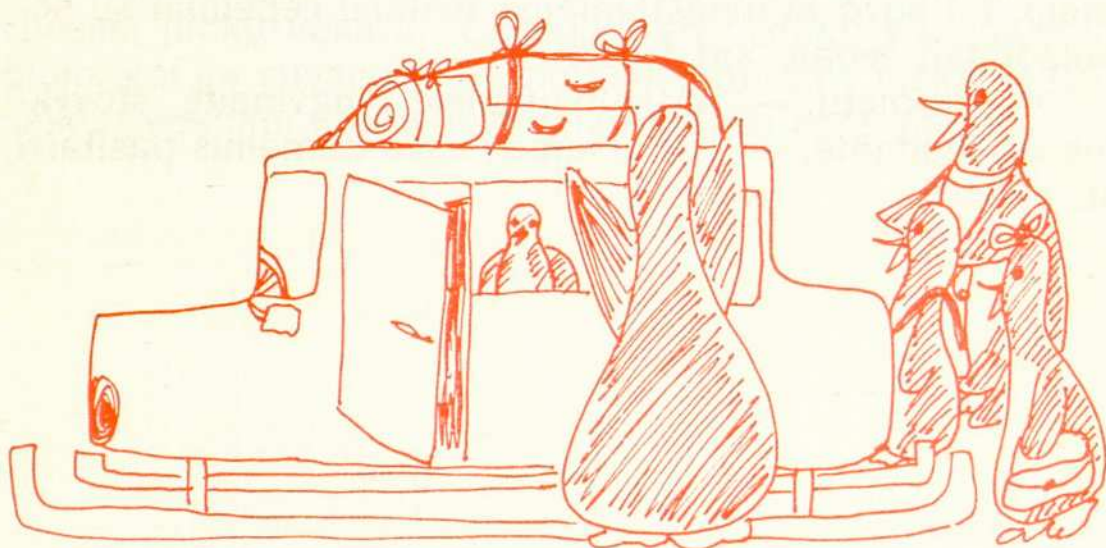
— Cepelinuk, — guodė mama, — gal iš pradžios bus truputį liūdna, bet juk būsi su savo draugais. Turėsi tiek įdomių užsiėmimų, kad nepastebėsi, kaip laikas prabėgs.

Cepelinas pradėjo ruoštis. Truputį nenoromis dėjosi savo daiktus ir mąstė apie stovyklą. Jis nebuvo toks tikras, kad bus taip, kaip jo mama sakė.

Pagaliau išaušo išvykimo diena. Ponia Pingvinienė sukrovė Cepelino lagaminus į sniegomobilį. Įlipo ir Cepelinas.

— Pirmiausia užsuksime pasiimti Leduką ir Snaigytę,
— pasakė mama, — o paskui — visi į stovyklą.

Ledukas ir Snaigytė linksmi kalbėjosi apie stovyklą.

— Cepelinai, ar žinai, kad stovyklos komendantė bus mūsų mokytoja, panelė Pingvinaitė? — džiaugėsi abu.

Bet Cepelinas sėdėjo tylus ir liūdnas, nors draugai bandė jį palinksminti. Netrukus jie pasiekė stovyklą, vardu "Pūga". Stovyklavietė buvo gražioje vietoje tarp aukštų ledo kalnų prie gilaus, mėlyno ežero.

Ledukas ir Snaigytė tuoju suskaičiavo, kad yra dešimt namukų stovyklautojams. Kurie bus mūsų? — abu spėliojo.

— Pačiam vidury — tai salė su valgykla, — paaiškino mama.

Ponia Pingvinienė vos spėjo padėti pingvinukams savo daiktus susidėti į jiems paskirtus namelius, kai suskambėjo skambutis pietums. Stovyklautojai bėgo iš namelių į valgomąjį.

— Sudiev, — apkabino mama Cepeliną, — parašyk laiškų. Nesirūpink, tau čia bus smagu. Ir atsimink, kad grįši su Leducu mamytė. Tavęs labai lauksiu!

Cepelinas pabučiavo mamytės skruostą ir nubėgo su kitais stovyklautojais. Pamatęs skanius pietus, pralinksmino: tai buvo jo mėgstamiausi žuviniai cepelinai su šokoladiniais ledais ant trečio.

— Po pietų, — paskelbė panelė Pingvinaitė, stovyklos komendantė, — visi einame į savo namelius pasitarti su vadovu.

Cepelinui buvo smagu girdėti jam gerai pažįstamą balsą. Jis apsidairė aplinkui ir atpažino dar kelis savo draugus. Cepelino namelyje buvo Leducas, jo pusbrolis, ir dar keli pingvinukai iš įvairių vietovių. Jų vadovas, Ledainis, supažindino vienus su kitais.

Laisvalaikis ir sportas Cepelinui patiko. Jis pirmą kartą žaidė ledo rutulį. Po vakarienės buvo visos stovyklos susipažinimo vakaras. Cepelinas įsijungė į žaidimus su savo senais ir naujais draugais. Vakare jis buvo tiek pavargęs, kad, įlindęs į savo miegmaišį, greit užmigo. Vos, vos prisiminė, kad vadovas visiems pasekė pasaką ir sukalbėjo maldele.

Sekanti diena išaušo graži, saulėta. Pingvinukai turėjo daug ką veikti: jie sportavo, skaitė, žaidė, maudėsi ir ruošėsi juokų vakarui. Cepelinui su Leduku visi gausiai plojo, kai jie suvaidino burtininkus, kuriems niekas nesišė. Cepelinui net nebuvo laiko galvoti apie namus!

— Rytoj jau paskutinė diena, — pasakė Ledukas, — mano mama atvažiuos mus visus pasiimti. . . Man čia labai patiko, o tau?

— O taip, — pritarė Cepelinas. — Man patiko meno darbai — išdrožiau banginį ir ruonį. Patiko sporto šventė ir pingvinų istorija. O labiausiai — valgymas!

— Ir man, — pasakė Ledukas. — Buvo linksma, kai mūsų komanda laimėjo ledo rutulio rungtynes. Ir plaukimas mums gerai sekėsi. . .

Štai ir stovyklos užbaigimas. Cepelino namelis, „Raketa“, laimėjo pirmą vietą už įdomiausius papuošimus. O pats Cepelinas buvo išrinktas stovyklos mandagiausiu pingvinuku. Ledukas gavo „linksmiausio“ pažymėjimą, o Snaigytė — geriausios dainininkės.

Dabar Cepelinui pasidarė liūdna. Jis nenorėjo važiuoti namo.

— Sudiev, sudiev, — mojavo Cepelinas savo draugams, lipdamas į pusbrolių sniegomobilį. — Pasimatysim kitais metais!

Kelionė į namus atrodė labai trumpa. Visi trys dainavo stovykloje išmuktas dainas ir kartojo šūkius. Dalinosi įspūdžiais ir nuotykiomis. Net nepastebėjo, kai sniegomobilis sustojo prie namų.

— Mama, — bėgo Cepelinas į mamos glėbį, — tavęs labai pasiilgau!

— Pasiilgai? — juokėsi mama. — Ar todėl tik vieną atvirutę iš tavęs gavau?

— Kad buvome užsiėmę, — aiškino Cepelinas, — nebuvo laiko laiškų rašyti. Man stovykla tikrai patiko. Kitais metais noriu važiuoti dviem savaitėm!

— Matau, kad esi patenkintas. Bet pirma iškraukim tavo turtą, o paskui galėsi viską man papasakoti. Ir ne-
užmiršk padėkoti tetai, kad tave parvežė. . .

Galvosūkių atsakymai

- I. Iš kairės galėtų būti: A, B, E, F, P, R; iš dešinės galėtų būti: C, G, O, Q.
II. Kryžiažodis — *Skersai*: 2. gegutė, 5. ąžuolas, 6. genys, 8. storas, 9. nosis, 10. lapas, 11. klasė. *Žemyn*: 1. atostogos, 3. gilė, 4. liepa, 5. ąso-
tis, 7. vasara, 9. na.
III. 1. Panevėžys, vėžys; 2. vienas, pienas, ši enas; 3. Jonas, Ona.
IV. 1881.

LINKSMIAU

Valgykloje:

— Ar galima valgyti šias žoles su pirštais?

— Ne! Pirštus reikia valgyti atskirai.

~ ~ ~

Tėvelis: — Žiūrėk, Petriuk, koki puikų broliuką tau mamytė atvežė iš ligoninės. Ar patinka?

Petriukas: — Niekio sau, bet būtų geriau arkliukas.

~ ~ ~

— Ar tave nemiga dar vis kankina?

— Baisiai! Net nebegaliu miegoti, kai laikas atsikelti!

~ ~ ~

Tėvas: — Na, sūneli, kur stovi savo klasėje?

Sūnus: — Kampe, tėveli, kaip paprastai.

~ ~ ~

Daktaras: — Kokiu būdu jūs taip susibraižėt?

Ligonis: — Tai atsitiko dykumoje. Aš jau buvau nuplaukęs gerą galą per ežerą, kai supratau, jog tai tik mirazas.

~ ~ ~

Praeivis: — Jei leisite man per šį lauką eiti, tai suspėsiu pagauti 6:15 traukinį.

Ūkininkas: — Eik, bet jeigu mano bulius tave pamatys, traukinį galėsi pagauti daug anksčiau!

Algis: — Ar pats pagavai tas visas žuvis?

Rimas: — Ne. Man sliekas padėjo.

~ ~ ~

Tėvelis klausia:

— Ar tau patinka mūsų gydytojas, Joneli?

— Kodėl jis turi man patikti? Maniau, kad bent dvi savaites nereikės eiti į mokyklą, o jis mane išgydė per dvi dienas.

~ ~ ~

Kaimynė: — Su kuo tavo mama kalbėjosi visą valandą prie durų?

— Mergytė: — Su ponio Plutkiene. Ji sakė, kad neturi laiko į vidų užėiti.

~ ~ ~

Traukinys vėlavo visą valandą, ir vienas stotyje laukiančiųjų pradėjo labai nerimti.

— Nėra ko jaudintis, — ramino jį stoties tarnautojas, — pažiūrėk į savo bilietą: galioja dar tris dienas!

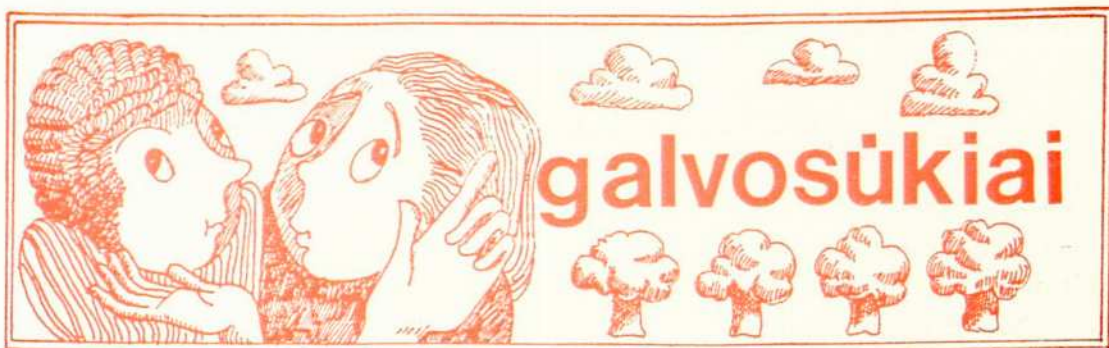
~ ~ ~

Mokytojas: — Teisingas žmogus daro viską dienos šviesoje, o neteisingi žmonės slepiasi tamsoje.

Mokinys: — Mano tėvelis labai neteisingas žmogus.

Mokytojas: — Kaip tai?

Mokinys: — Jis dažnai pasislėpęs tamsoje fotografijas išaiškina.

I. Kurios raidės čia galėtų būti?

II. KRYŽIAŽODIS

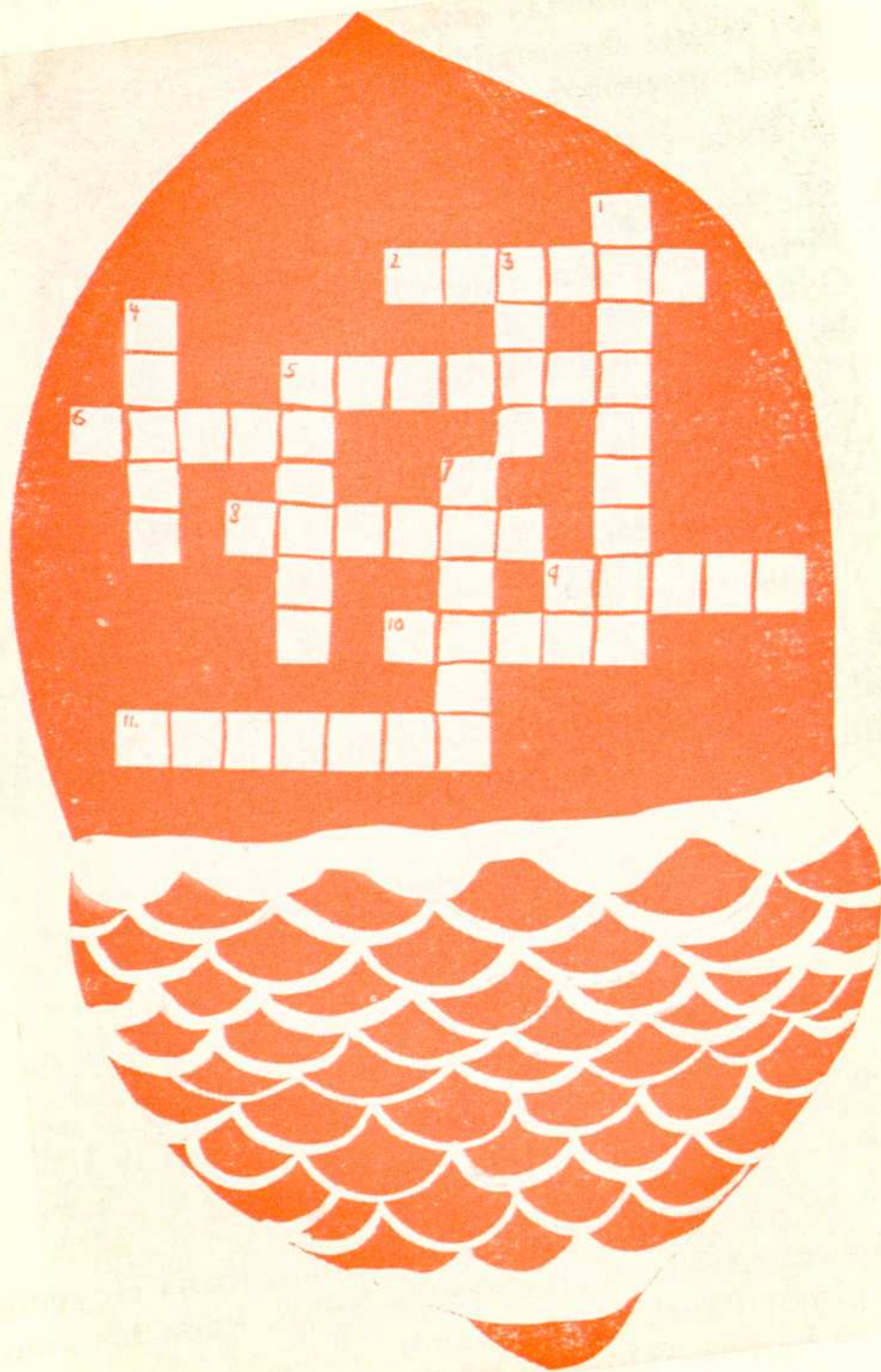
Skersai:

2. Paukštis, kuris deda savo kiaušinius į svetimą lizdą ir kukuoja.
5. Kietas, stiprus medis ant kurio auga tai, ką šis kryžiažodis vaizduoja.
6. Paukštis stipriu, tiesiu snapu, kalęs medį.
8. Priešingybė žodžiui "plonas".
9. Tai, kuo užuodžiame.
10. Knygos dalis.
11. Vieta, kurioje mokomės.

Žemyn:

1. Laikas, kada nereikia eiti į mokyklą.
3. Tai, ką šis kryžiažodis vaizduoja.
4. Medis, kuris vasarą žydi.
5. Indas su ąsa.
7. Metų laikas, kuris šį mėnesį prasidės.
9. Jaustukas.

(Galvosūkių atsakymai psl. 20)

III. ATSPĖK KAS?

1. Lietuvos miestas esu,
Jei atimsi skiemenius du,
Jūros gyventoju tapsiu.

Atspėk 2 žodžius.

2. Skaičiaus vardą tu paimki,
Pirmą raidę jam nutrinki —
Gausi gėrimą skaniausią.
Jei tą gėrimą pakeisi,
Pirmą raidę jam nušveisi,
Vietoj “p” čia “š” pridėsi —
Tau karvutė padėkos,
Čia jos maistas, ji žinos!

Atspėk 3 žodžius.

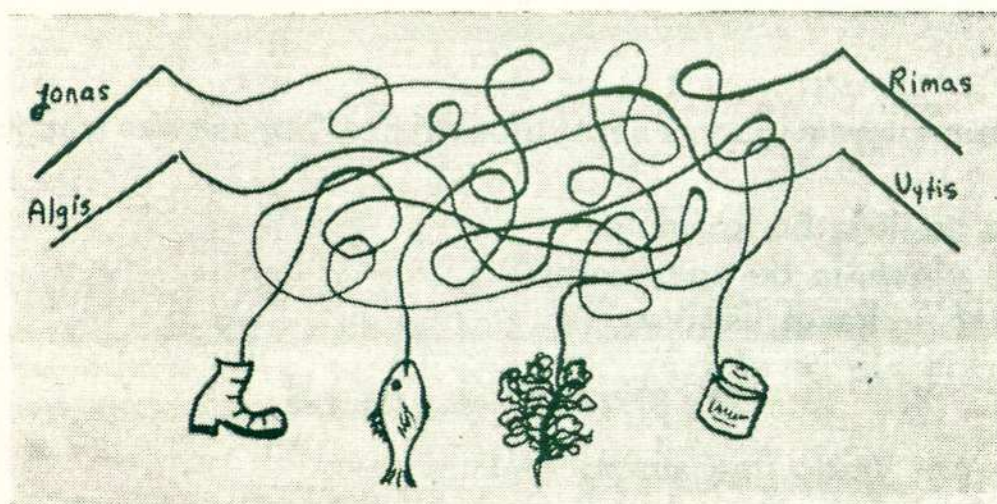
3. Aš turiu brolių ir seserį.
Jei iš brolio vardo išbrauksi pirmą ir paskutinę raidę,
gausi sesers vardą. Kuo vardu jie abu?

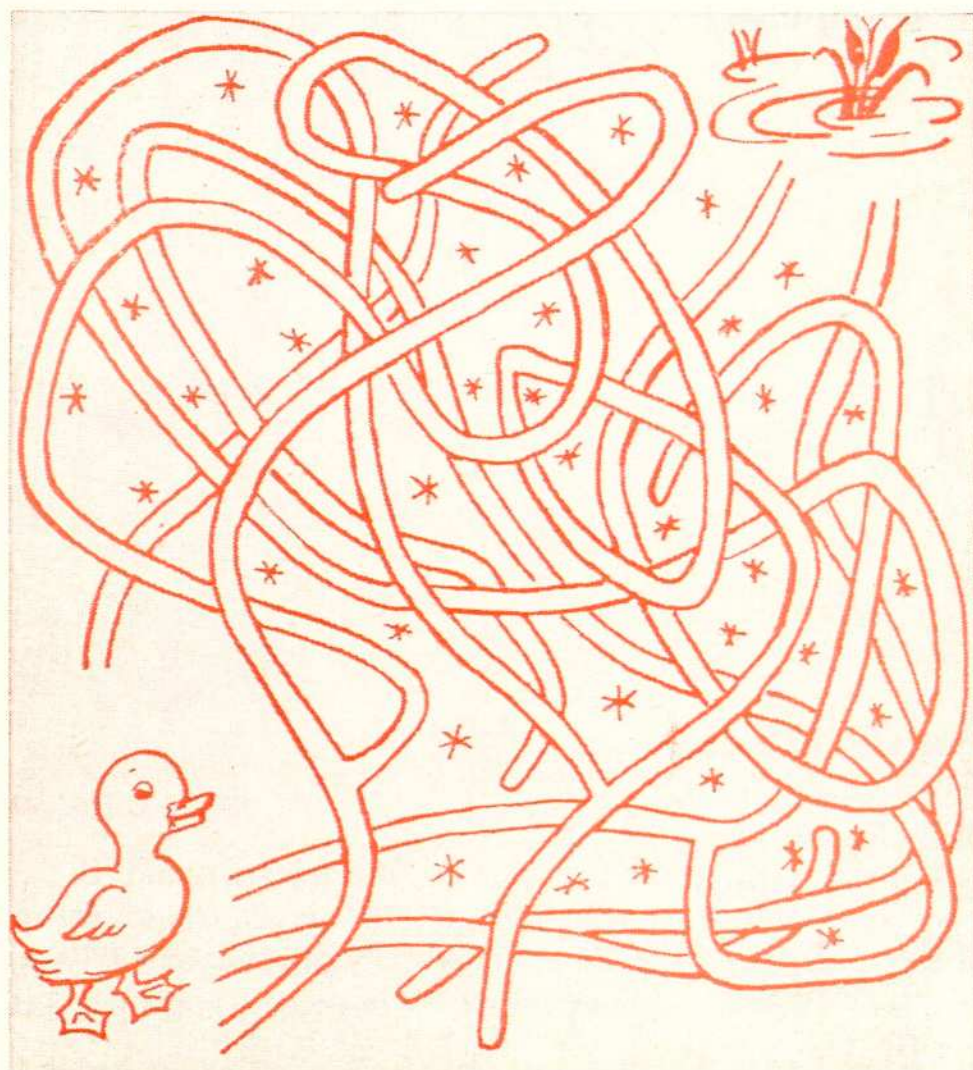
- IV. Tėvelis pasakojo Vytui apie senuką, kuris išgyveno virš šimto metų. Vytas norėjo žinoti, kada tas žmogus gimė. Tėvelis jam atsakė:

— Jei parašytum jo gimimo datą ant popieriaus lapo ir lapą apverstum aukštyn kojom, data būtų lygiai ta pati. Ar gali ją atspėti?

V. Kas ką pagavo?

VI. Nuvesk ančiuką į prūdą.

KAS?

E. J.

Šiame eilėraštyje yra septynios mįslės. Surask jas ir išpėk.

Kas bėgioja be kojųčių?
Kas plasnėja be sparnųčių?
Ir dar — kasgi, iš tiesų,
Merkia akį be akių?

Kas ant veido ilgą snapą
Dieną naktį suka, plepa?
Ir kas žiemą (net baugu!)
Cypia už langų visų?

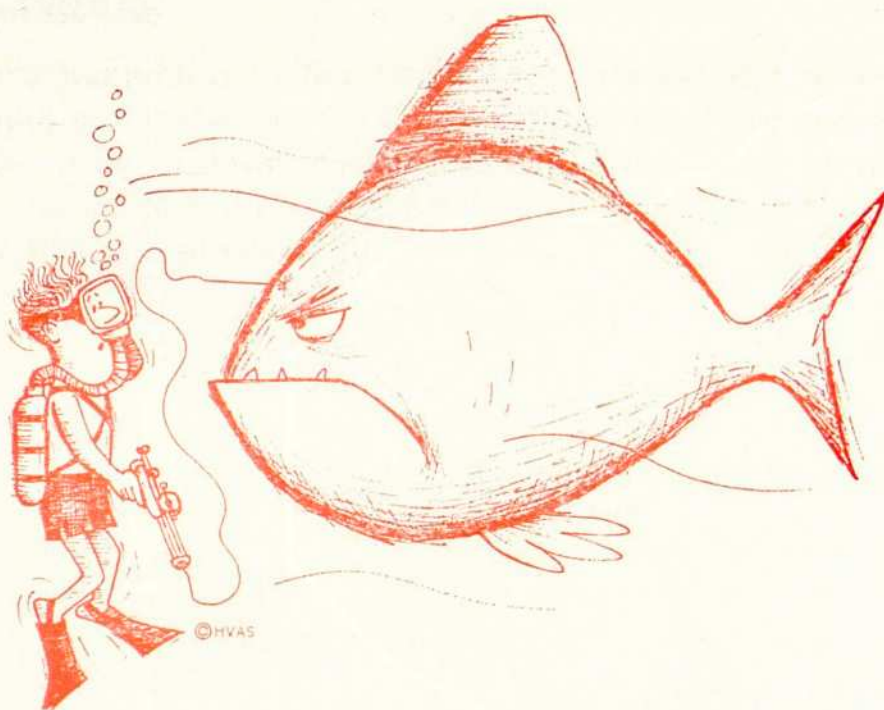
Kas be tepalo, be dažo
Pievoj žolę žalią dažo?
Kas be kirvio, be vinių
Stato namą be langų?

Atsakymai: ganba, gaiždvėš, kaildoris, lašsit, sarisvapa,
kaupšist

KEISTA TIKROVĖ

paruošė O. M.

TAIKI ŽUVIS

Didžiausias pasaulyje ryklis (shark) yra 60 pėdų ilgio ir sveria 24,000 svarų. Bet jis ėda tik mažus jūros gyvius. Žmogui jis visai nepavojingas. Net puolamas jis nesigina. Mažesni rykliai yra daug plėšresni ir puola žmones.

KELNIUOTI ASILAI

Prancūzijoje kai kurie ūkininkai asilais dirba žemę. Ten yra daug uodų, kurie labai įkyrūs. Kad nesukandžiotų asilų, ūkininkai juos aprenkia kelnėmis.

GĖLĖTOS AVYS

Kai avys ganosi laukuose, joms į vilnas kartais įsivelia spygliuotos kai kurių augalų sėklos. Kartą Australijoje buvo labai šilta ir daug lijo. O ten yra labai didelės avių bandos. Tos avys nešiojosi spygliuotas sėklas vilnose, ir jos pradėjo dygti. Netrukus ant avių nugarų išdygo augalai. Taip ir atsirado darželiai ant keturių kojų.

TINGINIAI TRAUKINIAI

Seniau, kai garvežiai nebuvo taip gerai pagaminti, kaip dabar, ir jų motorai nebuvo tokie stiprūs, traukiniai kartais negalėjo į kalną užvažiuoti. Sustodavo ir gana. Iš vietos nė krust! Tada reikėdavo šauktis pagalbos. Iš pievų atjodavo vyrai, kurie ganė dideles karvių bandas (cowboys) ir virvėmis prisirišę prie garvežio, traukinį užtempdavo iki kalno viršūnės.

VALGOMOS ROGĖS

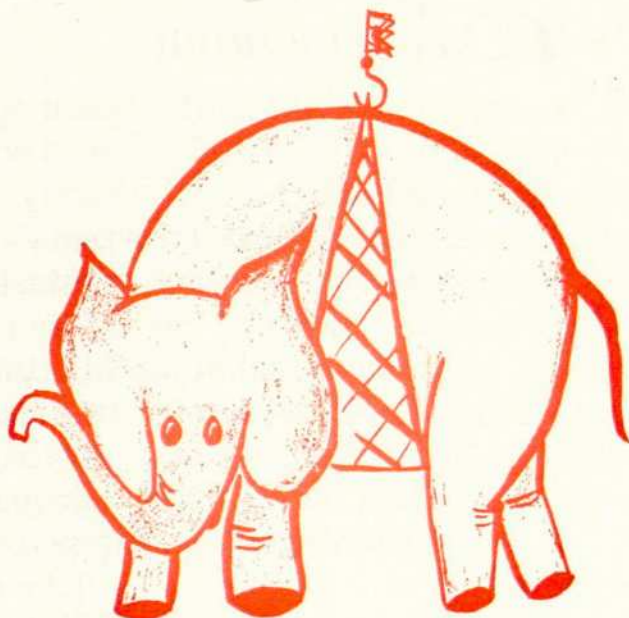
Toli šiaurėje medžiotojai kartą prarado savo roges. Aplink buvo tik sniegas ir ledas. Neįmanoma grįžti į namus. Bet jie sugalvojo labai gudrų dalyką. Surišo sušalusių žuvų ir pasidarė sau roges. Jomis grįžo namo. Tada roges ištirpino ir suvalgė!

VORAI PARAŠIUTININKAI

Yra vorų, kurie skraido savo voratinklio pagalba. Kartais, kai laivai plaukia jūroje net apie 100 mylių nuo kranto, į juos pradeda kristi maži raudoni rutuliukai. Tai yra raudoni vorukai. Jie išleidžia ilgus voratinklių siūlus ir už jų laikosi. Vėjas juos neša, nes jie labai lengvi.

VORŲ VIRVĖS

Vorų pagamintas šilko tinklas yra nepaprastai stiprus. Iš vorų šilko padaryta vieno colio storumo virvė būtų tris kartus stipresnė negu to paties dydžio geležinė virvė. Voro virvė išlaikytų 74 tonų svorį. Ja galėtum pakabinti 740 mažų dramblių, arba 12 užaugusių dramblių!

GAMTA

Kalnuose taip gražu gulint pievoje, —
Debesys, kaip vata, plaukia danguje.
Girdžiu vėją, švilpiančią per medžius,
Kurių lapai tik žaidžia ant šakų...
Žalia žolytė šildosi saulėje
Ir pelytės bėginėja pro akmenėlius.

*Rūta Bobelytė
Plainview, NY*

*Lina Sapijonytė, 4 m.
Toronto, Canada*

AKMUO

Akmuo turi dvi puses — šiltą ir šaltą.
Muselė sėdi ant karštosios pusės
ir valosi...
Akmuo žaliuojančioje pievoje...
Pučia nei šiltas, nei šaltas vėjelis,
kuris laksto tarp gėlyčių.
Nustojęs leidžia karštajai saulei
pabraidyti po pievą savo spinduliais...

*Daiva Česonytė
Ellicott City, Maryland*

MŪSŲ KATYTĖS

Turėjau katytę Pincytę. Ji buvo balta ir gintarinė su žalsvom akim. Ją užauginau. Ji buvo švelni, graži ir švari. Prie jos diržiuko buvo skambaliukas. Pincytė manęs nebijojo, bet kitų bijodavo. Visad pasislėpdavo už skalbimo mašinos.

Pincė turėjo broliuką kačiuką, vardu Poklius. Jis priklausė mano broliukui Almiui. Poklius buvo rainas ir rudas, didesnis už Pincę. Jo akys buvo didelės ir jis buvo drąsus kaip kareivis. Poklius iš pradžios buvo labai bailus, o vėliau labai smalsus. Viską norėdavo žinoti.

Mūsų katytės dabar gyvena pas naujus šeimininkus, du vaikus.

*Baltija Udrytė, 6 m.
Jackson, Michigan*

*Audrytė Kušneraitytė, 3 sk.
Maironio lit. mokykla
Toronto, Canada*

IDOMUS FILMAS

Televizijoje mačiau filmą: "Pasaulių karas". Ją parašė H.G. Wells. Filme buvo daug leizerių ir bombų. Marsiečiai, atvykę į žemę, suskaidė (skaidyti: suskirstyti į atskirus elementus) viską, į ką jų leizerio liepsnos pataikė. Jie bandė užkariauti visą pasaulį. Žemės gyventojai gynėsi visokiom priemonėm, net atomine bomba, bet jų nesustabdė! Pagaliau, kai jau visas pasaulis buvo beveik sunaikintas, marsiečiai staiga mirė. Jie žuvo dėl to, kad bakterijos mūsų atmosferoje, mums nenuodingos, juos nunuodijo. Marsiečiai nebuvo pripratę prie šio pasaulio bakterijų. Ir taip filmas pasibaigė. Man jis patiko ir man atrodo, kad tinka visiems — ir suaugusiems, ir vaikams.

*Darius Udrys, 9 m.
Jackson, Michigan*

MEDŽIAI

Medžiai, kaip žmonės:

kai kurie tvirti, ir vėjas jų nepaveikia;
kai kuriuos vėjas lanksto, —
o kitiems — tik pačias viršūnes pajudina.

Žiūrėkite į drebulę —

vėjelis papučia, ir jos šakos virpa
kaip maži vaikai...

*Kristina Kirkylaitė
Beaverton, Oregon*

JŪRA

Jūros bangos didelės ir plačios
Bėga pas mane,
Raitosi ir taško
Lašiukus ant krantų.
Vėžiai braidžioja po smėlį,
Žuvys plaukia gilumoje,
O žuvėdros žvejus seka.

*Rima Radžiūtė
Ottawa, Canada*

MIŠKAS

Per dieną gyvas žalias miškas,
gėlės žydi,
paukščiai skraido, čiulba, —
saulė šviečia ant visų.
Naktis artėja, —
saulė nusileis,
paukščiai jau tykūs, grįžta į lizdus.
Gėlės jau miega, laukia ryto,
rasos apdengtos visos miegos.

*Angelė Linartaitė
Winter Park, Florida*

